

ПРОЛОГ

Моторошна тиша нависла над кімнатою сиротинця, притлумлюючи м'яке сопіння та посвистування тих, хто спав на лежачах. Сумуючи за теплими ліжками Пріорату Милосердя, я до болю стиснула пальцями колючу, зношену ковдру. Мені ніколи не спалося добре на підлозі, де зазвичай усю ніч гасали миші й щури.

Але сьогодні не прошмигнув жоден тонкий гладкий хвіст, і я не почула клацання їхніх кігтів об камінь. Це мало б бути приємним спостереженням, але я відчувала, що щось не так. Це не стосувалося підлоги, на якій я лежала, чи повітря, яким дихала.

Я прокинулась уся вкрита сиротами та з неприємним відчуттям у животі. Настоятелька навчила мене завжди довіряти другому баченню, потягу моєї інтуїції й пориванням моїх інстинктів. Вони були дарами, торочила вона мені знову й знову, від богів, тому що я була народжена із зірок.

Я не розуміла, що вона мала на увазі, говорячи про зірки, але зараз інтуїція підказувала мені: щось не так, як має бути.

Я вдивлялась у вологі кам'яні стіни, освітлені гасовими ліхтарями, шукаючи, що ж саме змусило

мене почуватися так, ніби я з'їла зіпсоване м'ясо. Біля дверей вогонь замиготів і потьмянів. Ліхтар біля вікна затріпотів і затух одночасно з іншим. В іншому кутку кімнати згаснув останній ліхтар.

Та вогонь загасили не пальці. Я побачила б будь-кого, хто ризикнув би прогнівити Містера, граючись із ліхтарями.

Я поглянула на камін. Вуглина ще жевріла, ледь обігриваючи кімнату, але не це привернуло мою увагу. Вогонь... він не видавав жодного звуку. Ані потріскування, ані шипіння.

На моїй потилиці волосся стало дибки від тріпотливого жаху, і мурахи пробігли спиною.

Поруч зі мною, під ковдрою, поворухнувся та покотився горбик. Показалися пасма кучерявого й розпатланого каштанового волосся, коли Грейді виглянув з-за ковдри. Він сонно кліпнув.

— Що ти робиш, Ліз? — пробурмотів хлопець ламким голосом.

Це почалося приблизно тоді ж, коли він почав рости, як бур'яни на подвір'ї за будинком, і останнім часом ставалося все частіше.

— Ліз?

Грейді злегка підвівся, все ще ховаючись за ковдрою.

Вогонь у каміні потьмянів.

— Містер знову тобі дошкуляв?

Я похитала головою, що не бачила Містера, хоча мої руки й були всіяні доказами інших ночей і його злостивих, чіпких пальців.

Грейді спохмурнів, потерши спросоння очі:

— Тобі наснився поганий сон, чи щось таке?

— Ні, — прошепотіла я. — З повітрям щось не так.

— З повітрям...?

— Це привиди? — прохрипіла.

Хлопець пирхнув:

— Привидів не існує.

Я примружилася:

— Звідки ти знаєш?

— Я... — Грейді замовк й озирнувся через плече. Вогонь у каміні згаснув, залишивши залитою місячним сріблом кімнату. Хлопець повільно роззирнувся, зауважив згаслі ліхтарі та подивився мені в очі. — Вони тут.

Усе моє тіло здригнулося, коли мене накрила крижана хвиля жаху. *Вони тут* могло означати лише одне.

Високородні.

Нащадки богів, з виду такі, як ми, — ну, принаймні більшість із них. Але ті, хто правив Королівством Келум, не були такими, як ми, — низькородними. Вони взагалі не були смертними.

І вони не мали жодної причини бути тут.

Зараз був не час Бенкетів, коли Високородні більш відкрито спілкувалися з нами — низькородними, і це був район Вежі. Ми не жили в привабливих місцях із цінними речами та людьми. Жодної насолоди, якою вони могли б насититися.

— Чому вони тут? — прошепотіла я.

Грейді міцно стиснув мою руку, і холод його пальців просочився крізь мій светр.

— Я не знаю, Ліз.

— Вони... вони робитимуть нам боляче?

— Ні. Ми не зробили нічого поганого.

Він потягнув нас униз на постіль так, що наші голови опинилися на одній пласкій подушці.

— Просто заплющ очі та вдай, що спиш. Вони нас не чіпатимуть.

Я зробила так, як і сказав Грейді: як я завжди робила, відколи він перестав відганяти мене від себе. Але я не могла мовчати. Я не могла зупинити страх, що все збільшувався, змушуючи мене думати про найгірше.

— Що як вони... що як вони тут через мене?

Він притиснув мене до себе.

— Чого б це?

Мої губи тремтіли.

— Тому що я... я не така, як ти.

— Тобі немає чого переживати, — пошепки, щоб ніхто не зміг нас почути, переконував мене хлопець. — Їх це не турбуватиме.

Але як він міг бути таким упевненим? Інших це турбувало. Іноді вони нервувалися через мене, тому що я не могла перестати говорити про те, що зринали в моїй голові: якусь подію, що ще тільки мала статися, чи рішення, яке ще не прийняли. Грейді до цього звик. А Містер? Інші? Не дуже. Вони ви-тріщалися на мене, ніби зі мною щось було не так, а Містер часто вдивлявся в мене так, ніби думав, що я заклиначка, і наче він... трохи мене побоювався. Не настільки, щоб перестати мене щипати, але досить, щоб продовжувати це робити.

— Може, Високородні відчують, що зі мною щось не так, — прошепотіла я. — І, ймовірно, їм це не сподобається, або вони подумають, що я...

— Вони нічого не відчують. Я обіцяю.

Він накрив нас ковдрою, ніби вона могла якось уберегти.

Але ковдра не захистила б нас від Високородних. Вони могли робити, що їм заманеться та з ким заманеться. А якщо їх розізлити? Вони могли б зруйнувати цілі міста.